

Arrest

nr. 65 790 van 26 augustus 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 12 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPs.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 februari 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner duurzame relatie in.

Op 12 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijzen aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat hij en de partner elkaar minstens één jaar kennen en elkaar in die periode minstens 3 keer hebben ontmoet voor een minimum van totaal 45 dagen OF één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, OF dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB. 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het KB. 05.07.2010).

De volgende voorgelegde documenten vormen geen afdoend bewijs voor de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie:

- De aangebrachte foto's kunnen niet worden aanvaard als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie daar er geen data op vermeld staan. Er kan niet uit opgemaakt worden sinds wanneer betrokkenen elkaar kennen.*
- De verklaringen van derden die werden aangevoerd hebben een gesolliciteerd karakter, kunnen niet aan de realiteit worden getoetst en kunnen bijgevolg niet volstaan als bewijs van een duurzame en stabiele relatie.*
- Het huurcontract gaat pas in op 1 oktober 2010; dit is geen jaar geleden. Het contract voor het nazenden van post naar het nieuwe adres gaat in op 15 september 2010; dit is geen jaar geleden.*
- Een attest van inontvangstname dat beweert dat betrokkene zich op 17.11.2009 heeft aangemeld bij het gemeentebestuur om een verblijfsregularisatie aan te vragen, noch het feit dat betrokkene een SIS-kaart heeft, zeggen iets over de relatie met de partner.*

Bijgevolg is er niet voldaan aan de bovenvermelde criteria. (...)"

2. Ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve vast dat overeenkomstig artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° van de vreemdelingenwet elk beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot weigering van de erkenning van het verblijfsrecht van rechtswege schorsend is en dat ten aanzien van verzoekende partij geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep. De verzoekende partij heeft derhalve geen belang bij het indienen van een vordering tot schorsing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...) Schending van een beginsel van behoorlijk bestuur, nl. het materieel motiveringsbeginsel.

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen, omdat uit het administratief dossier wel blijkt dat partijen een relatie hebben van minstens 1 jaar.

Op 11.06.2010 diende verzoeker immers een regularisatieaanvraag in waarin ook wordt vermeld dat hij een duurzame relatie heeft met mevr. D.M.(...)

De regularisatieaanvraag wordt helemaal niet vermeld in de bestreden beslissing. Het middel is gegrond. (...)"

3.2 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet weigering van het verblijf in de plaats te stellen

van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3 De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk werd genomen daar uit het administratief dossier blijkt dat partijen een relatie hebben van minstens 1 jaar. Op 11 juni 2010 diende verzoeker immers een regularisatieaanvraag in waarin ook wordt vermeld dat hij een duurzame relatie heeft met mevrouw D.M.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie haar verklaring van wettelijke samenwoning met H.V. voorlegt. De verzoekende partij werd bovendien verzocht om 'bewijs 1 jaar regelmatige ontmoetingen' voor te leggen binnen de drie maanden, ten laatste op 7 mei 2011. Het komt bijgevolg de verzoekende partij toe om documenten voor te leggen waaruit een duurzame en stabiele relatie blijkt van tenminste één jaar. De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijk wijze heeft besloten dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, daar zij niet aantoonbaar een duurzame en stabiele relatie te hebben van minstens één jaar met haar partner te meer de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend als partner duurzame relatie met H.V. en in haar verzoekschrift stelt sinds 11 juni 2010, en reeds voordien, een duurzame relatie te hebben met mevrouw D.M.

Verder stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat de verzoekende partij een 'regularisatieaanvraag' heeft ingediend.

Het eerste middel is ongegrond.

3.4 In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...) Schending van artikel 8 EVRM en van het evenredigheidsbeginsel.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St nr. 81.725, 8 Juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel

teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn partner en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , 7. Vreemd. 1998, 329; Indien het recht op verblijf zal worden geweigerd zal verzoeker gescheiden worden van zijn partner met wie hij een duurzame relatie heeft.*

Mevr. H. (...) heeft geen banden met Egypte, zodat van haar niet kan verwacht worden dat zij haar partner in Egypte zou vervoegen. Dit zou een schending zijn van het evenredigheidsbeginsel. (...)"

3.5 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.6 Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.6.1 Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.6.2 *In casu* stelt de verzoekende partij een duurzame relatie te hebben met haar partner. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt een gezin te vormen met haar 'partner' overeenkomstig artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij zet echter niet uiteen met welke 'partner' zij een duurzame relatie zou hebben. Uit het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij een relatie zou hebben met mevrouw D.M., terwijl zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend in functie van mevrouw H.V., waarmee zij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgesloten. Het is de Raad bijgevolg niet duidelijk met welke 'partner' de verzoekende partij een gezin zou vormen in functie van artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat de verzoekende partij een 'gezin' zou vormen met haar 'partner', wijst de Raad erop dat aangezien het *in casu* een eerste toelating betreft er onderzocht dient te worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De verzoekende partij toont echter niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar 'partner' in haar land van herkomst te verblijven. Zij maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). De verzoekende partij wist of behoorde bovendien te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat de verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op een gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Waar de verzoekende partij stelt dat dat mevrouw H.V. geen banden heeft met Egypte en dat van haar niet verwacht kan worden dat zij haar partner in Egypte zou vervoegen, dient te worden opgemerkt dat de 'partner' van de verzoekende partij geen uitstaan heeft met deze beslissing. Deze 'partner' van de verzoekende partij kan zich bijgevolg niet beroepen op een vermeende schending van artikel 8 van het EVRM.

3.7 Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de bestreden beslissing en de daaraan verbonden gevolgen. De beschouwingen van de verzoekende partij betreffen de opportuniteit van de bestreden beslissing. Ook al mocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daaromtrent een ander oordeel hebben, kan deze zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Daarenboven laat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520), wat *in casu* niet blijkt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS